

pens Karakter og Virkning som Fattighjælp.

Det offentlige Hjælp skal tilstaa dem, der savner det nødvendige til Livets Ophold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde. Det er Savnet heraf, altsaa ligefrem fysisk Trang, som Fattigforsørgelsen er bestemt til at afværge. *Hjælpens Omfang* bliver herved begrænset til de egentlige Livsfornødenheder (Føde, Klæder, Husly, Varme og Sygepleje); derimod er det ikke i Almindelighed Fattigvæsenets Kald at gennemføre en videregaaende Forbedring af de understøttedes Livsvilkaar. Det er af Betydning at fastholde denne Fattigforsørgelsens lovmæssige Begrænsning, bl. a. for ikke at svække Driften til Selvhjælp eller hæmme den private Velgørenhed. Fattigvæsenet maa dog selvfølgelig ofte udstrække sin Bistand ud over det absolut fornødne til Livets Ophold, hvilket navnlig gælder ved Forsørgelsen af Børn og unge Mennesker eller af Personer, som paa Grund af Alder eller Svagelighed ere arbejdsdygtige.

Med Hensyn til *Forsørgelsesmaaden* bestemmer Fattigloven, at de trængende forsørges enten ved Understøttelse i Hjemmet eller ved Anbringelse i Pleje hos private eller ved Optagelse i Forsørgelsesanstalter.

Til at afgøre, under hvilken Form Fattighjælp i hvert enkelt Tilfælde bør ydes, naar Hensynet saa vel til Humanitetens Fordringer som til Kommunens økonomiske Tarv skal ske Fyldest, udkræves et nøje Kendskab til den trængendes hele Personlighed og hans Livsforhold. De mest forskellige Hensyn bør herved kunne komme i Betragtning, eftersom Hjælpen skal ydes en enlig Person eller en Familie, og eftersom den paagældende er ung eller gammel, arbejdsfør eller helt eller delvis ude af Stand til Selverhverv, er en mindre værdig trængende eller uforskyldt er kommen i Nød etc. Af særlig Betydning i saa Henseende er ogsaa Forskellen mellem Forholdene i Byerne, navnlig de større, og

paa Landet samt Hensynet til de stedlige Forhold i hvert enkelt Fattigdistrikt.

Ved Valget mellem de forskellige Forsørgelsesmaader bør der tages et vist Hensyn til vedkommende trængendes eget Ønske, men den endelige Bestemmelse er overladt Fattigbestyrelsen. Som Regel bør Understøttelse ydes i Hjemmet frem for ved Indlæggelse i Anstalter og som midlertidig fremfor som vedvarende, idet Ophold i en Forsørgelsesanstalt saa vel som længere Tids fast Understøttelse i Hjemmet erfaringsmæssig forringer den paagældendes Selvstændighedsfølelse. Naar de praktiske Forhold tillade det, maa Hjælpens Ydelse i Naturalier foretrækkes for Pengehjælp. Det er ikke tilladt Fattigvæsenet at anvende Kommunens Midler til Betaling af en trængendes Gæld eller til Driftsudgifter i hans Virksomhed. Kun ganske undtagelsesvis kan der blive Spørgsmaal om at yde saadan Hjælp, f. Eks. til Indløsning af pantsatte Nødvendighedsgenstande eller til Anskaffelse af Værktøj o. lign. Det er ligeledes uberettiget at tilstaa Fattigunderstøttelse til Udvandring fra Landet eller til Bortrejse fra Kommunen udenfor Tilfælde af lovlig Hjemsendelse.

Der maa ikke ydes vagabonderende Personer, som henvende sig til Kommunerne om Fattighjælp, Understøttelse i Form af Rejsepenge, uden at det er godtgjort, at der i Forvejen er sikret dem Arbejde andetsteds. Derimod er det Fattigbestyrelsens Pligt at drage Omsorg for, at saadanne Personer blive anbragte i passende Forsørgelsesanstalter.

Anbringelse i Pleje hos private vil navnlig finde Sted med Hensyn til Børn samt ældre svagelige Personer, hvem der kan forskaffes Ophold hos Slægtninge eller andre, som ere i Stand og villige til at have Omsorg for dem.

Til Forsørgelsesanstalter henvises i Reglen kun Personer, som paa Grund af Alder eller Svagelighed ere ude af Stand til